***

Слово у риму мов у вінтажний корсет
Втягуєш вкотре, зрівнюєш лінії строгі.
Знову кепкує премудрий старий Музагет*:
Маслом картина. Та, врешті, нічого нового…

Нічого такого, чого оминули Майстри,
Чого б не відкрили древні митці і поети,
Не повторити їхні сяйні кольори,
Не залишилось більше великих сюжетів.

Глина застигла. Без чарівного різця
Сивіє мармур в каменоломнях Каррари,
Знаєш напевне усі поетичні сонця
Та голіруч вигрібаєш вуглини із жару.

Й буде, що буде… Крилами б’ється Дніпро,
Ниють пороги у перепалених венах,
І про любов знову пише самотнє перо,
І про любов хтось творитиме тут після мене.

Скрапують роси. Тягне ясну пастораль
В небі сліпучім неупокорене птаство,
Бо щоб співати — треба побачити даль,
А щоб звільнитись – стати довічним підмайстром.

*Музагет — грецький епітет покровителя муз Аполона

Наталя Дзюбенко-Мейс